

VLAD
CEL MAI NEPRICEPUT
VAMPIR
DIN LUME

Când intră în bucătăria lui Mulch, Vlad avu parte de o surpriză plăcută.

— Uau! spuse el, absorbind priveliștea dată de paharele și farfuriile colorate, de fața de masă în carouri și de focul care ardea intens.

— E atât de plăcut aici, nu țin minte să fi fost așa înainte!

Mulch se luminează la față.

— Mă bucur că îți place, domnișorul Țepeș, spuse el. M-am gândit că locul ăsta vechi ar avea nevoie de o înviorare. Dar pe unde ai fost? întrebă el deodată încruntat, deși mai înainte zâmbea. Am auzit de la stăpânul Gory că nu erai în

camera ta. Sper că nu ai ieșit afară înainte de apusul soarelui, îi spuse lui Vlad în timp ce îl fixă cu o privire serioasă. Este extrem de periculos!

— Exact asta i-am spus și eu, sublinie bunicul, suflând greu.

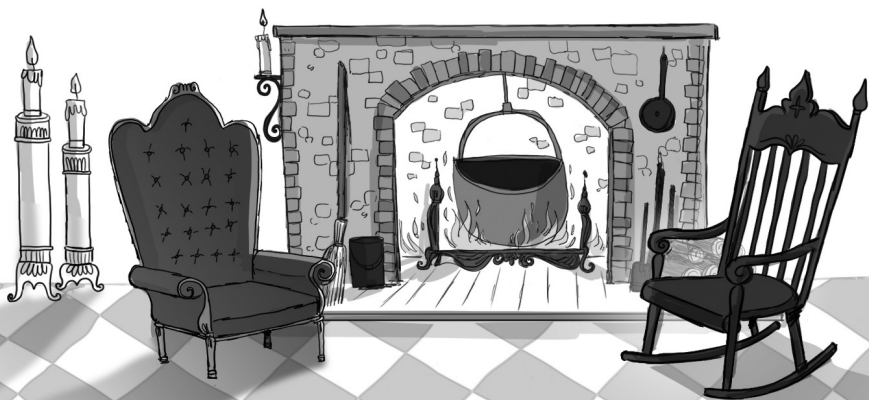
Apoi, fața plină de riduri a bătrânului vampir deveni mai blândă și îi apărură un zâmbet ștrengar.

— Ne-ai putea face niște ciocolată caldă, Mulch?

Fața încruntată a lui Mulch se înduioșă și începu să zâmbească.

— Desigur, stăpâne Gory.

Poftim?! exclamă Vlad. Era atât de surprins, încât uită să mai fie înspăimântat.

— Dar mama și tata nu sunt de acord...

Bunicul se întoarce, zâmbind cu toți dinții în lumina candeliei:

— Da, dar ei nu sunt aici, nu-i așa? Ți-am spus, cuvântul meu e lege acum.

Vlad nu mai știa ce să creadă în timp ce stătea la masa imensă de stejar. Mereu se întrebuse de ce are Mulch o bucătărie, de vreme ce singura lui treabă era să toarne sânge în pahare înalte. Dar acum știa!

Mulch merse către un frigider alb imens și scoase un ulcior, apoi luă o oală mov și trei căni dintr-un dulap. Le duse lângă focul care ardea și turnă o parte din lichidul din ulcior într-un ceaun mic, care stătea atârnat deasupra flăcărilor.

— Va fi micul nostru secret, spuse bunicul, atingându-și nasul cu degetul.

Mulch se întoarse și îi făcu discret cu ochiul.

— Mie și bunicului tău ne place să stăm aici lângă foc și să vorbim, când avem ocazia, spuse el. Ia un loc, stăpâne Gory! adăugă el, aducându-i un balansoar.

Bunicul se cufundă în scaun, scoțând un sunet de mulțumire. Închise ochii și începu să se le-gene în față și în spate. Între timp, Mulch îndepărtase capacul de pe cutie și tocmai lua o lingură dintr-un fel de pudră închisă la culoare. O puse în cratiță, apoi învârti în amestec.

Camera fu umplută de un miros delicios. După câteva momente, lichidul începu să scotă aburi și Mulch turnă băutura în căni.

— Nu uita de bezele!
spuse Gory.

Lui Vlad nu-i venea să creadă. *Cred că vi-
sez!* își zise el încetișor.
Era exact cum îi po-
vestea Minxie despre
festinurile omenești de
la miezul nopții.

Dar nu visa. Prima gură din
băutura ciocolatie îl asigură de asta.

— Cum? De ce?

Vlad nu putu să își găsească cuvintele potri-
vite ca să pună întrebarea la care voia răspuns.
Bunicul spuse:

— Nu am venit aici să vorbim despre cioco-
lată caldă, Vlad. Avem lucruri mai importante
de discutat.

Încercă să pară sever, dar, din cauza ciocolatei
care îi picura de pe buza de sus, părea mai de-
grabă amuzant.

— De exemplu, ai putea să îmi promiți că nu vei mai zbura pe afară când e și cea mai mică rază de soare pe cer.

Vlad se blocă. Nu voia să mintă. *Poate e în regulă dacă nu spun cuvântul „promit“*, își zise el.

— În regulă, spuse el.

Bunicul stătu pe gânduri pentru un moment, apoi își linse buzele.

— Bine. Dacă ar fi să te vadă vreun om, nu vreau să îmi imaginez ce ți-ar face. Poate te bagă la închisoare sau mai rău... se opri el.

Vlad voia cu disperare să evite discuțiile despre oameni.

— Băutura asta este delicioasă! spuse el, sperând să îi distragă atenția bunicului său.

Dar nu funcționează.

— Mulch, îl mai ții minte pe vechiul meu prieten, Lucică Vezuviu? întrebă bunicul. El a ieșit să zboare exact când apunea soarele. Știi ce s-a întâmplat cu el, Vlad?

— A fost prins de un om? întrebă Vlad.

— Nu, spuse bunicul, aplecându-se cu scaunul în față. S-A PRĂJIT! țipă el.

Vlad tresări.

Mulch puse mâna lui mare pe umărul lui Vlad.

— Nu-ți face griji, domnișorule Tepeș! spuse el. Lucică a scăpat cu bine, era doar ușor pârlit pe margini, spuse el cu o voce puțin mai sumbră. Atât timp cât nu te ia valul gândindu-te la *aventurile din cărți*... spuse Mulch, privindu-l fix pe Vlad un pic mai mult decât era cazul.

Vlad își mută privirea stânjenit. Știa că Mulch bătea un apropo la cartea de oameni pe care i-o găsisese pitită în camera lui cu o săptămână în urmă. Nu urma să-l dea de gol de față cu bunicul, nu-i așa?

Vlad nu avea de ce să își facă griji. Mulch îi mai făcu o dată cu ochiul, apoi își îndreptă spațele și i se adresă bunicului:

— Stăpâne, nu cumva mai aveți ceva să îi spuneți domnișorului?

Bunicul privi în gol.

— Scrisoarea? spuse Mulch.

— Ah, da! E de la mama ta.

Bunicul băgă mâna în buzunarul de sus al sacoului de catifea pe care îl purta la masă și scoase o bucată de pergament.

— Deja? se miră Vlad.

— Da, abia ajunsese prin LiliaCurier când te-am găsit pe coridor. Au avut o schimbare de plan.

Vlad îngheță.

— Până la urmă, nu vor să merg chiar acum în Transilvania, nu-i așa? întrebă el.

— Nu, nu, spuse bunicul, scotocind prin buzunar după monoclu.

Ținu pergamentul în față, la lungimea brațului.

— Doar ne pune la curent cu planurile lor. Spune că se distrează îngrozitor în Transilvania și că l-a cunoscut pe vărul tău, Lupus. Spune că e „un vampirel foarte rău“ și că „te va învăța

cum să te porți”. Speră că ai exersat serios și ne transmite că l-a convins pe Drax să vină acasă mai devreme, fiindcă își face griji în legătură cu sarcinile pe care ți le-a dat și vrea să te verifice. Vor zbura înapoi la sfârșitul săptămânii...

— POFTIM? țipă Vlad. E mult prea devreme!
Nici măcar nu m-am apucat de sarcini.

— Într-adevăr, spuse Gory. De aceea nu mai putem pierde timpul aiurea, trebuie să începem acum, spuse el, ridicându-se din scaun. Când eram un vampir tânăr, nu aveam nevoie de lecții pentru controlul minții, începu el. Pur și simplu te gândeai la ce voiai să se întâmple și se întâmpla. Dar se pare că voi, vampirii tineri, ați început să vă pierdeți abilitățile naturale vampirești. Nu știu ce s-a ales de lumea asta, pe vremea mea...

Vlad nu știa dacă era din cauza vocii bunicului său...

Sau de la ciocolata caldă care îi încălzea burtica...

Sau de la întunericul din bucătăria lui Mulch...

Dar îi venea din ce în ce mai greu să se concentreze...

Se simțea ca și cum se strângeau pereții în jurul lui...

Și camera devenea din ce în ce mai întunecată...

Apoi îl strigă cineva.

— Vlad? Vlad, mă ascuți?

— Îmi cer scuze, domnișoara Picdelămâie! țipă Vlad.

— CINE? CE?

Vlad sări în picioare ca ars. Trebuie să fi ațipit!

— *Cine* e domnișoara Picdelămâie? întrebă suspicios bunicul.

— N-nu știu, spuse Vlad, încrucișându-și degetele la spate, sub pelerină.

— Și asta ce e? întrebă bunicul, aplecându-se cu greu.

Înainte ca Vlad să îl poată opri, bunicul său luă cartea împrumutată de la biblioteca școlii, *Cei șase prieteni secreți. Pe urmele comorii!*, și i-o flutură în față.

Vlad rămase cu gura căscată. Probabil îi pi-case din pelerină când ațipise.

— N-nu știu de unde a apărut asta, chițai el.

Închise ochii și așteptă ca bunicul să răbufnească odată ce și-ar fi dat seama că nepotul lui citește cărți de-ale oamenilor. Își ținu respirația în timp ce îl asculta pe bunicuțul Gory mormăind în sinea lui și răsfoind paginile. Apoi îl auzi pe bunicul spunând un lucru de-a dreptul surprinzător:

— Mulch, e chiar bună, spuse el.

Vlad deschise un ochi. Bunicul radia! Vlad deschise și celălalt ochi și expiră tot aerul pe care îl ținuse în piept până atunci.

— Da, da, spunea Gory în timp ce citea pe fugă din paginile poveștii. Nu se compară cu *Enciclopedia Creaturilor Ciudate*, dar cred că ar fi util de studiat.

— Cred că recunosc cartea aia, stăpâne, spuse Mulch încet. Am văzut-o printre alte cărți vechi din bibliotecă atunci când ștergeam de praf.

Lui Vlad nu îi veni să creadă cât noroc are! Mulch și bunicul erau mult mai puțin stricți decât mama și tatăl lui. Poate Minxie avea dreptate și *ar putea* până la urmă să o invite să doarmă la el și să scape nepedepsit...

Bunicul se ridică brusc și îi dădu cartea lui Vlad.

— Dar acum nu mai ai timp să citești! Vai de răutatea mea! se cutremură el. Trebuie să ne concentrăm să îți punem la punct abilitatea de

control al minții, drăcușorul meu mic! Gata cu
distracția, zise el, frecându-și palmele. La treabă!

Astea fiind spuse, toată speranța pe care o
avea în suflet Vlad dispăru cât ai clipi.

